

[Henry Christensen.]

flertallet i folketinget — at det ville have været retningsgivende for den høje regering, når den påny kom til at stå overfor spørgsmålet om organisationsmisbrug, endda i grovere grad end det, der kom til udtryk i forbindelse med finansministerens aftale med H. og K.

Vi har nu i dag igen hørt om det, der er sket ovre i Aarhus, og jeg skal afstå fra at knytte yderligere kommentarer til det rent faktiske forløb i Aarhus; det må forudsættes velkendt af alle medlemmer af det høje ting. Men medens der altså således under den forrige debat her i folketinget blev givet udtryk for, at man havde den opfattelse, at det var urimeligt, at staten forlangte medlemskab blot af så meget som en arbejdsløshedskasse, er forholdet i Aarhus det, at den offentlige myndighed, i dette tilfælde kommunen, har afskediget en af kommunen ansat funktionær, ikke fordi den pågældende ikke ville være medlem af arbejdsløshedskassen, men fordi hun ikke også ville være medlem af den pågældende fagforening. Det turde vel herefter i hvert fald være fastslået, at vi står overfor et endog meget stærkt eksempel på organisationstvang i forbindelse med spørgsmålet om ansættelse gennem offentlige myndigheder.

Den højtærede økonomi- og arbejdsminister gav i sin redegørelse i dag udtryk for, at der kunne være mange vanskelige spørgsmål at tage stilling til: dels spørgsmålet om, hvilken personkreds, dels spørgsmålet om, hvilken grad af tvang det måtte dreje sig om, og ministeren gav for så vidt et udmærket bidrag til de spørgsmål, der i denne forbindelse kunne rejses.

Det bør stå fast, at de personer, det måtte dreje sig om, måtte under alle omstændigheder være *alle* de persongrupper, som den højtærede minister nævnte, og det må efter min opfattelse i virkeligheden, når talen er om ansættelse i det offentliges tjeneste, dreje sig om alle de personer, der under den ene eller den anden form kan få ansættelse under vort fællesskab, i statens, i kommunens eller andre offentlige organers tjeneste.

Jeg kan i den forbindelse tilslutte mig de synspunkter, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen også har givet udtryk for her. Det, som er mit og mit partis hovedsynspunkt i denne debat, er simpelthen dette,

at der må være adgang til at få beskæftigelse, til at få arbejde hos offentlige myndigheder uden hensyn til, om man er medlem af de og de bestemte organisationer eller ikke. Det er det, der for os er afgørende. Vi mener, at det nu må være nødvendigt at foretage sig noget for at hindre, at der så ved den ene og så ved den anden lejlighed stilles krav om sådant medlemskab for at få lov til at arbejde.

Den højtærede minister redegjorde for nogle retssager. Vi diskuterede også en del af disse under den debat, vi havde i efteråret, idet der dengang var spørgsmål ikke blot om, hvorvidt man havde handlet i strid med det, der var den rådende opfattelse i dette høje ting, men også i strid med, hvad der var ret her i landet. Det, det nu drejer sig om, er jo ikke en ministeriel afgørelse, men en anden offentlig myndigheds afgørelse. Den højtærede arbejdsminister har givet udtryk for, at der var usikkerhed med hensyn til retstilstanden, at der var tvivl imellem de retslærde om, hvorvidt retstilstanden nu var den ene eller den anden, og ministeren henviste til, at det måtte da så være rigtigt at afvente, hvordan retsafgørelsen faldt ud. Vi skulle altså vente på retsafgørelse i en hel række sager med alle de forskellige nuancer af problemet, der her kan opstå! Det er efter min mening en helt forkert opfattelse af stillingen, for her drejer det sig om noget så væsentligt som spørgsmålet om vilkårene for menneskers ret til at arbejde, og her må det naturligvis være den lovgivende magts opgave først og fremmest at fjerne retsusikkerheden, at skaffe sikkerhed for det grundlag, hvorunder mennesker skal arbejde og virke her i landet. Derfor mener jeg, at alle de argumenter, den højtærede minister anførte til støtte for, at man skulle vente og se, hvordan det hele udviklede sig — vel vidende, at dette er ensbetydende med, at en række mennesker bliver ladet i stikken, fordi de ikke har styrke til at rejse en sag, hver gang de bliver stillet overfor organisationsmisbrug — fører til det modsatte resultat af det, ministeren kom til.

Det må være folketingets, den lovgivende myndigheds, opgave nu at sikre jævne, almindelige mennesker den retsbeskyttelse, det må være at få lov til at arbejde i det offentliges tjeneste uden de indgreb, som